

**Raport konsultacji i opiniowania projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości
w sprawie sposobu i trybu udzielania informacji o osobach oraz o podmiotach zbiorowych
z Krajowego Rejestru Karnego, udzielanych za pośrednictwem systemu
teleinformatycznego, sposobu zakładania konta użytkownika i konta instytucjonalnego
dla informacji udzielanych na zapytanie lub wniosek oraz zakresu informacji o osobie
lub o podmiocie zbiorowym udzielanej na żądanie (B661)**

I. Zakres konsultacji i opiniowania:

Projekt procedowany jest w trybie odrębnym, tj. z pominięciem przepisów zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 lutego 2021 r. w sprawie prowadzenia prac legislacyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości (Dz. Urz. MS poz. 18) dotyczących: konieczności uzyskania zgody pozostałych Członków Kierownictwa resortu na wpis ww. projektu do wykazu prac legislacyjnych, konieczności uzyskania ich zgody na przekazanie projektu do uzgodnień międzyresortowych, a także konieczności skierowania projektu do opiniowania i konsultacji publicznych.

Projekt został jednak przekazany w dniu 22 listopada 2021 r. – ze względu na materię, której dotyczy – do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

II. Wyniki opiniowania:

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych (PUODO) zwrócił uwagę na konstrukcję projektowanych przepisów. Wskazał, że § 2 pkt 13 zawiera szeroki i niedookreślony katalog identyfikatorów dotyczących zarówno obywateli Polski jak i cudzoziemców, zaś § 2 ust. 2 wskazuje w szczególności na polskie identyfikatory w podpisach elektronicznych. W ocenie PUODO projektowane przepisy powinny zostać przeredagowane tak, aby jasno wynikało z nich jakich identyfikatorów może używać obywatel polski uwierzytelniając się w systemie teleinformatycznym. Jest to szczególnie istotne z uwagi na fakt, że certyfikat kwalifikowanego podpisu elektronicznego nie musi zawierać numeru PESEL a osoba fizyczna może chcieć właśnie takim podpisem elektronicznym uwierzytelnić się w systemie. Organowi nadzorcemu znane są sytuacje kiedy z uwagi na wykorzystanie numeru PESEL jako numeru referencyjnego w systemie rejestrów państwowych nie istniała możliwość uwierzytelnienia się kwalifikowanym podpisem elektronicznym nie zawierającym numeru PESEL, choć nie wynikało to bezpośrednio z przepisów prawa. Tym samym zasadne jest, aby projektowane przepisy wyraźnie wskazywały na rodzaje identyfikatorów, które mogą być wykorzystane przez obywateli polskich, zaś jako wyjątek od zasady normowały identyfikatory innych niż obywatele Polski osób. W obecnej redakcji przepisów projektodawca zastosował odwrotną technikę legislacyjną.

PUODO wskazał, że użycie w § 2 pkt 13 projektu rozporządzenia zwrotu „w szczególności” w odniesieniu do identyfikatorów osób fizycznych takich jak numer PESEL,

numer identyfikacji podatkowej (NIP), numer dowodu osobistego albo paszportu albo numer karty pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej negatywnie wpływa na przejrzystość norm projektowanego rozporządzenia. Zwrot ten powinien zostać usunięty, zaś omawiany przepis przeredagowany, zgodnie z powyższymi uwagami.

Powyższa uwaga została uznana za niezasadną. Brzmienie § 2 pkt 13 oraz § 2 ust. 2 projektu rozporządzenia stanowi literalne powtórzenie treści § 2 pkt 9 oraz § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie konta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe (Dz. U. poz. 2204). Redakcja tych przepisów została ustalona na etapie rozpatrywania projektu rozporządzenia z dnia 30 listopada 2021 r. przez Komitet do spraw Cyfryzacji, po uwzględnieniu uwag Ministra Cyfryzacji. Na etapie prac komisji prawniczej przepisy te nie budziły wątpliwości. Uznano podówczas, że takie brzmienie przepisów jest rozwiązaniem prawidłowym. Zaletą takiego brzmienia przepisów jest to, że obejmuje ono wszelkie dopuszczalne identyfikatory – zarówno polskie, jak i zagraniczne – którymi będzie można się posłużyć przy uwierzytelnianiu w systemie teleinformatycznym, bez wskazywania, czy użytkownikiem systemu teleinformatycznego jest obywatel polski, czy cudzoziemiec. Nie można zapominać, że takimi identyfikatorami jak numer PESEL, czy numer identyfikacji podatkowej (NIP) będą mogły posługiwać się wszystkie osoby, którym przepisy prawa polskiego przyznają prawo ich uzyskania, a więc nie tylko obywatele polscy. Stosownie do art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2022 r. poz. 1191, z późn. zm.) w rejestrze PESEL gromadzone są dane cudzoziemców zamieszkujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Osobom tym również nadaje się numer PESEL. O możliwości uzyskania numeru identyfikacji podatkowej (NIP) nie rozstrzyga kryterium obywatelstwa, lecz posiadanie statusu podatnika lub płatnika (por. art. 2 ust. 1-3 z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2022 r. poz. 166, z późn. zm.)). Należy w tym kontekście pamiętać, że obywatele polscy mogą uzyskać identyfikatory przewidziane w prawie innych państw. Kryterium obywatelstwa nie ma zatem znaczenia przy identyfikowaniu osób fizycznych i w ocenie projektodawców nie powinno być zawarte w treści przepisu. Poza tym przeredagowanie ww. przepisów tak, aby wskazać jakich identyfikatorów może używać obywatel polski byłoby zadaniem trudnym i obciążonym ryzykiem błędu, gdyż należałoby wymienić również wszelkie dopuszczalne identyfikatory zagraniczne, które obywatele polscy mogą uzyskać.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności – w ocenie projektodawcy – za lepsze rozwiązanie należy uznać technikę legislacyjną zastosowaną w projektowanym § 2 ust. 2, którego treść – jak wyżej wskazano – jest zbieżna z przepisem § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie konta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe (Dz. U. poz. 2204), polegającą na przykładowym wymienieniu najczęstszych identyfikatorów wykorzystywanych przez użytkowników systemu teleinformatycznego (tj. numeru PESEL, numeru identyfikacji podatkowej (NIP), numeru dowodu osobistego albo paszportu albo numeru karty pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej). Jednocześnie projektodawca podkreśla, że tak zredagowane przepisy nie wykluczają posłużenia się innym identyfikatorem niż numer PESEL.

Projektodawca wyjaśnia, że odbiorcami projektowanego rozporządzenia nie będą wyłącznie obywatele polscy, ale każdy kto ma prawo uzyskać informacje z Krajowego Rejestru Karnego zgodnie z przepisami ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Zatem wyliczenie w projektowanych przepisach wszystkich identyfikatorów z uwzględnieniem obywatelstwa osoby nie wydaje się właściwym zabiegiem legislacyjnym. Ponadto, w ocenie projektodawcy użyty w projektowanym rozporządzeniu zwrot „w szczególności” nie wpływa negatywnie na przejrzystość norm rozporządzenia. Oznacza on w istocie otwarty katalog identyfikatorów, którymi osoba fizyczna może posłużyć się w procesie uwierzytelniania w systemie teleinformatycznym. Przykładowe wyliczenie najczęściej używanych identyfikatorów (bez wskazywania, które odnoszą się do obywatela polskiego) nie stanowi zaś przeszkody w posługiwaniu się innym identyfikatorem, niewymienionym w omawianym przepisie. Projektowane przepisy dopuszczają zatem użycie innych identyfikatorów, niż wskazane w przykładowym wyliczeniu, a potwierdzeniem powyższego jest właśnie posłużenie się zwrotem „w szczególności”. Opisywana przez zgłaszającego uwagę sytuacja związana z niemożnością uwierzytelnienia się kwalifikowanym podpisem elektronicznym nie zawierającym numeru PESEL nie powinna mieć zatem miejsca.

Projektowane rozporządzenie nie jest właściwym miejscem do rozstrzygania o tym jakie identyfikatory mogą wykorzystywać obywatele polscy w systemie teleinformatycznym Krajowego Rejestru Karnego. Uregulowanie takie de facto rozstrzygałoby o ich prawach na poziomie aktu wykonawczego. Materię tą regulują przepisy rangi ustawowej, a system teleinformatyczny, o którym mowa w projektowanym rozporządzeniu – podobnie jak inne systemy teleinformatyczne tworzone i administrowane przez podmioty publiczne – powinien spełniać wymogi przewidziane przepisami prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał na potrzebę wyjaśnienia, czy przewidywane jest przyjęcie przedmiotowymi przepisami takiej możliwości aby cudzoziemiec uwierzytelniał się w systemie teleinformatycznym wyłącznie na podstawie numeru karty pobytu, bez podawania numeru paszportu. Jeśli takiej możliwości nie ma, to numer karty pobytu powinien zostać usunięty z projektowanego § 2 ust. 2. Wyjaśnienie tych kwestii jest konieczne z punktu widzenia zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości (art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2016/6791), zasady ograniczenia celu (art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2016/6792) oraz zasady minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/6793) oraz zasady rozliczalności (art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2016/6794).

Projektodawca wyjaśnił, że rozwiązanie polegające na umożliwieniu cudzoziemcowi uwierzytelnienia się w systemie teleinformatycznym na podstawie numeru karty pobytu zostało przewidziane w dokumentacji tzw. modułu tożsamości w oparciu, o którego architekturę będą funkcjonowały konta, o których mowa w procedowanym rozporządzeniu.

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że zgodnie z § 3 ust. 1 projektu rozporządzenia konto użytkownika zakłada się w systemie teleinformatycznym, po określeniu nazwy użytkownika, adresu poczty elektronicznej do powiadomień, hasła oraz złożeniu podpisu zaufanego, kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu osobistego albo uwierzytelnieniu przez użycie środka identyfikacji elektronicznej wydanego w systemie

identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej. Oznajmił, że nie kwestionuje zasadności podawania adresu poczty elektronicznej przez użytkownika dla prawidłowego funkcjonowania systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Tym niemniej, z uwagi na fakt, że żadne przepisy prawa nie obligują osoby fizycznej do posiadania poczty elektronicznej, uzasadnienie do projektu rozporządzenia powinno zawierać wyjaśnienie dlaczego podawanie prywatnego adresu poczty elektronicznej użytkownika jest konieczne dla prawidłowego funkcjonowania publicznego systemu teleinformatycznego.

Powyższa uwaga została uznana za zasadną. W uzasadnieniu projektu rozporządzenia dodano następujący fragment: *„Podanie prywatnego adresu poczty elektronicznej użytkownika jest uzasadnione względami bezpieczeństwa. Na taki adres użytkownik systemu teleinformatycznego będzie bowiem otrzymywał powiadomienia z systemu teleinformatycznego o zaistniałych zdarzeniach związanych z korzystaniem z konta. Dzięki umożliwieniu otrzymywania informacji na adres poczty elektronicznej użytkownik będzie mógł zareagować w przypadku próby uwierzytelnienia się przez osoby nieuprawnione. Adres poczty elektronicznej stanowi powszechnie używany kanał przesyłania informacji osobom korzystającym z usług świadczonych drogą internetową, do którego większość osób jest przyzwyczajona, a wręcz oczekuje powiadomień o określonych zdarzeniach tą drogą.”.*

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych podniósł, że ustawodawca powinien precyzyjnie wskazać w § 3 ust. 1 wszystkie sposoby uwierzytelnienia użytkownika. Fragment projektowanego przepisu dotyczący innego środka identyfikacji elektronicznej wskazuje raczej na kryteria, jakie powinien spełniać środek identyfikacji elektronicznej aby administrator przetwarzający dane uznał go za dopuszczalny, natomiast adresaci tej normy prawnej nie będą w stanie dowiedzieć się, jaki będzie to środek identyfikacji elektronicznej. Ponadto, jeśli dopuszczalne będzie uwierzytelnianie się w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w § 3 ust. 1 za pomocą systemów teleinformatycznych podłączonych do węzła krajowego, prowadzonych przez inne podmioty publiczne, to powinno to być wyraźnie wskazane w przepisach prawa.

PUODO wskazał na niedookreślenie i niewskazanie przyłączonych do węzła krajowego systemów identyfikacji elektronicznej. Podniósł, że fakt, że katalog systemów identyfikacji elektronicznej przyłączonych do węzła krajowego może się zmienić nie powoduje, że akty prawa powszechnie obowiązującego nie powinny tych systemów enumeratywnie wymieniać, jeśli jest możliwe ich wyliczenie w chwili uchwalania danego aktu prawnego.

Powyższa uwaga została uznana za niezasadną. W ocenie projektodawcy użycie w przepisie § 3 ust. 1 projektu zwrotu *„albo uwierzytelnieniu przez użycie środka identyfikacji elektronicznej wydanego w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej”* jest uzasadnione względami praktycznymi. Stosownie do art. 21a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1797, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o usługach zaufania” krajowy schemat identyfikacji elektronicznej obejmuje m.in. przyłączone do węzła krajowego systemy identyfikacji elektronicznej, w których wydawane są środki

identyfikacji elektronicznej. Przyłączenie systemu identyfikacji elektronicznej do węzła krajowego następuje na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw informatyzacji (art. 21b ust. 1 ustawy o usługach zaufania). Oznacza to, że katalog systemów identyfikacji elektronicznej przyłączonych do węzła krajowego jest zmienny, a co z kolei skutkuje zmiennością wydawanych w takich systemach środków identyfikacji elektronicznej. Projektowany przepis stanowi normę uniwersalną, która nie wymaga cyklicznych zmian, a jednocześnie realizuje wymogi wynikające z ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej.

Kwestionowane przepisy projektu rozporządzenia stanowią literalne powtórzenie regulacji rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie konta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe (Dz. U. poz. 2204), które przeszło pełen proces legislacyjny, a ostateczny kształt przyjętych w nim rozwiązań legislacyjnych został uzgodniony m.in. z Rządowym Centrum Legislacji. Zastosowana technika legislacyjna nie budziła podówczas wątpliwości.

Należy dodatkowo wskazać, że nie przewidziano obecnie uwierzytelniania się w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w § 3 ust. 1, za pomocą systemów teleinformatycznych podłączonych do węzła krajowego, prowadzonych przez inne podmioty publiczne.

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że zgodnie z § 11 pkt 3 projektu rozporządzenia do złożenia zapytania lub wniosku za pośrednictwem konta użytkownika albo konta instytucjonalnego w systemie teleinformatycznym wymaga się opatrzenia zapytania lub wniosku kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem osobistym lub podpisem zaufanym. Tym samym użytkownik i tak będzie musiał posiadać jedno z tych narzędzi: kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis osobisty lub podpis zaufany. Jaki jest więc cel dopuszczenia uwierzytelniania „środkiem identyfikacji elektronicznej wydanym w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego” skoro i tak składający zapytanie będzie musiał używać kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu osobistego lub podpisu zaufanego. Uwaga odnosi się analogicznie do § 3 ust. 2, § 3 ust. 5, § 3 ust. 6 oraz § 4 ust. 1 pkt 3. Wyjaśnienie i doprecyzowanie tych kwestii jest konieczne z punktu widzenia zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasady ograniczenia celu oraz zasady minimalizacji danych.

Powyższa uwaga została uznana za niezasadną. Odnośnie uwagi dotyczącej projektowanych § 11 pkt 3, § 3 ust. 2, § 3 ust. 5, § 3 ust. 6 oraz § 4 ust. 1 pkt 3 należy wyjaśnić, że wymóg opatrzenia zapytania o udzielenie informacji o osobie oraz zapytania o udzielenie informacji o podmiocie zbiorowym składanego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym wynika z art. 19 ust. 2c ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1709, z późn. zm.). Projektowany § 11 stanowi powtórzenie tego wymogu, co jest uzasadnione koniecznością całościowego opisanie w tym przepisie wszystkich czynności niezbędnych do prawidłowego złożenia zapytania lub wniosku za pośrednictwem konta użytkownika albo konta instytucjonalnego w systemie

teleinformatycznym. Na gruncie obowiązujących przepisów nie ma zatem możliwości uznania, że wystarczające dla złożenia wniosku lub zapytania jest uwierzytelnienie się w systemie teleinformatycznym. Na marginesie należy jednak wskazać, że takie rozwiązanie będzie miało charakter tymczasowy. Równolegle toczy się bowiem proces legislacyjny projektu ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym (projekt KRK 2.0), która nie będzie przewidywała wymogu podpisywania składanych zapytań i wniosków. Wystarczające będzie wyłącznie uwierzytelnienie się na koncie. Do tego czasu, ze względów szczegółowo omówionych w uzasadnieniu projektu, powinno jednak obowiązywać rozwiązanie przewidziane w projektowanym rozporządzeniu.

Należy również zauważyć, że uwierzytelnienie się na koncie w systemie teleinformatycznym nie zawsze musi się wiązać z wysłaniem zapytania lub wniosku. Może ono bowiem służyć jedynie zapoznaniu się z informacjami znajdującymi się na koncie, np. w przypadku gdy dana osoba nie dysponuje już w danym momencie kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem osobistym lub podpisem zaufanym. Należy w tym kontekście również pamiętać, że projektowane rozporządzenie dotyczy konta, które równolegle będzie wykorzystywane do uwierzytelnienia się w systemach teleinformatycznych obsługujących postępowania sądowe. Na konto będą na podstawie przepisów odrębnych wpływały również inne informacje, np. tzw. newsletter KRS (por. art. 10a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1683, z późn. zm.).

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że zgodnie z § 5 ust. 2 projektu rozporządzenia do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się dokumenty potwierdzające umocowanie do działania w imieniu podmiotu niebędącego osobą fizyczną, chyba że stwierdzenie umocowania jest możliwe na podstawie wykazu lub innego rejestru, do którego Minister Sprawiedliwości ma dostęp drogą elektroniczną; okoliczność tę należy wskazać w treści zgłoszenia. Podniósł, że wyjaśnienia ze strony projektodawcy wymaga na jakiej zasadzie ma funkcjonować procedura ustalania umocowania do działania w imieniu podmiotu niebędącego osobą fizyczną na podstawie rejestrów wykazów, do których ma dostęp Minister Sprawiedliwości. W Krajowym Rejestrze Karnym są przetwarzane informacje o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 10 rozporządzenia 2016/6795, tym samym zasadą powinno być potwierdzenie umocowania do działania w imieniu podmiotu niebędącego osobą fizyczną na podstawie przedłożonych dokumentów. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości oraz rozliczalności.

Projektodawca wyjaśnił, że zasadą jest potwierdzanie przez Ministra Sprawiedliwości umocowania do działania w imieniu podmiotu niebędącego osobą fizyczną na podstawie przedłożonych dokumentów. Dokumenty te stanowiąc będą podstawę weryfikacji przez Ministra Sprawiedliwości m.in. prawidłowości podpisów osób uprawnionych. Projektowane rozporządzenie reguluje także sytuację, w której załączanie do zgłoszenia dokumentów stwierdzających umocowanie do działania w imieniu podmiotu niebędącego osobą fizyczną nie będzie konieczne. Chodzi tu o przypadek, w którym stwierdzenie umocowania będzie możliwe na podstawie wykazów lub rejestrów, do których Minister Sprawiedliwości ma dostęp drogą elektroniczną i z których treścią zapozna się samodzielnie. Projektodawca wyjaśnia, że celem

projektowanego rozwiązania jest ograniczenie zbędnych formalności. Skoro Minister Sprawiedliwości w każdym przypadku sprawdza dane w wykazach i rejestrach, do których ma dostęp drogą elektroniczną, za niecelowe należy uznać stawianie warunku każdorazowego załączenia odpisów z tych zbiorów danych.

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że zgodnie z § 5 ust. 3 pkt 4 projektu rozporządzenia zgłoszenie zawiera: (...) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym lub NIP, a w przypadku ich braku – inny identyfikator. W ocenie PUODO projektowany przepis powinien określać jaki inny identyfikator może być użyty w zgłoszeniu, a jeżeli jest to niemożliwe, to przynajmniej wskazywać, że jest to identyfikator osoby prawnej. Odpowiadałoby to zasadzie zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości.

Powyższa uwaga została uznana za zasadną. W projekcie przepisu zastąpiono wyrazy „inny identyfikator” wyrazami „identyfikator podmiotu niebędącego osobą fizyczną”, które to pojęcie jest zdefiniowane w § 2 pkt 14 projektu (po wprowadzonych zmianach § 2 pkt 12).

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że zgodnie z § 18 projektu rozporządzenia Informacji z Rejestru na żądanie udziela się przy użyciu usługi sieciowej za pomocą aplikacji dostępowej podmiotu uprawnionego. Z punktu widzenia zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości wyjaśnienia wymaga czym jest aplikacja dostępowa, o której mowa w projektowanym przepisie.

PUODO wskazał, że pojęcie aplikacji dostępowej powinno zostać zdefiniowane w akcie prawa powszechnie obowiązującego z uwagi na fakt, że jest ona narzędziem umożliwiającym uprawnionym podmiotom integrację z systemem teleinformatycznym Ministerstwa Sprawiedliwości za pośrednictwem posiadanego przez te podmioty oprogramowania w zakresie zapytań kierowanych do KRK.

Powyższa uwaga została uznana za niezasadną. Projektodawca wskazał, że pojęcie aplikacji dostępowej nie stanowi novum normatywnego. Zostało ono użyte w § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 kwietnia 2021 r. w sprawie sposobu i trybu udzielania informacji o osobach oraz o podmiotach zbiorowych z Krajowego Rejestru Karnego, udzielanych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, sposobu zakładania konta użytkownika i konta instytucjonalnego dla informacji udzielanych na zapytanie lub wniosek oraz zakresu informacji o osobie lub o podmiocie zbiorowym udzielanej na żądanie (Dz. U. poz. 728) określającym sposób udzielania informacji o osobach oraz o podmiotach zbiorowych. Jednym ze sposobów udzielania tych informacji jest usługa sieciowa. Usługa ta umożliwia uprawnionym podmiotom integrację z systemem teleinformatycznym Ministerstwa Sprawiedliwości za pośrednictwem posiadanego przez te podmioty oprogramowania (aplikacji dostępowych). Do tej pory pojęcie „aplikacji dostępowej” nie budziło wątpliwości adresatów normy. Przez aplikację dostępową należy rozumieć właśnie oprogramowanie, z którego korzystają podmioty uprawnione. Ze względu na możliwość korzystania przez poszczególne podmioty z różnorodnych rozwiązań informatycznych nie wydaje się możliwe szczegółowe zdefiniowanie tego pojęcia. Poza tym wobec powszechności użycia pojęcia „aplikacja” w języku polskim nie zachodzi potrzeba wprowadzania jego definicji

normatywnej. W Słowniku języka polskiego PWN wyraz „aplikacja” jest definiowany m.in. jako „komputerowy program użytkowy” (<https://sjp.pwn.pl/sjp/aplikacja;2550496.html>). Jest to zatem pojęcie powszechnie zrozumiałe. W przepisie posłużono się podstawowym i powszechnie przyjętym znaczeniem wyrazu „aplikacja”, co realizuje wytyczne przewidziane w § 8 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283).

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że wyjaśnienia wymaga jaki jest cel podawania fakultatywnie innych danych niż PESEL, który jednoznacznie identyfikuje osobę w żądaniu o udzielenie informacji – § 19 ust. 2 projektu rozporządzenia. Dodatkowo zwrócił uwagę, że dopuszczenie identyfikowania osoby poprzez dane osób trzecich (imię ojca i matki) – § 19 ust. 2 pkt 3, powinno zostać szczegółowo uzasadnione przez projektodawcę. Zdaniem PUODO wyjaśnienia wymaga również czy w przypadku wskazanym § 19 ust. 3, składający będzie zobligowany podać wszystkie dane, o których mowa w § 19 ust. 2 projektu rozporządzenia. Wyjaśnienie tych kwestii jest konieczne z punktu widzenia zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości, zasady ograniczenia celu oraz zasady minimalizacji danych.

Projektodawca wyjaśnił, że możliwość wskazania w żądaniu o udzielenie informacji również innych danych identyfikujących osobę niż numer PESEL ma na celu umożliwienie udzielenia prawidłowej informacji w sytuacji, w której w Krajowym Rejestrze Karnym nie ma numeru PESEL, natomiast są inne dane identyfikujące osobę. Krajowy Rejestr Karny nie jest zintegrowany z rejestrem PESEL, a zatem nie zawsze będzie możliwe wyszukanie osoby w KRK wyłącznie po numerze PESEL. Ponadto, projektowany przepis ma na celu umożliwienie wyszukania w Krajowym Rejestrze Karnym także osoby, która nabyła numer PESEL już po zarejestrowaniu jej danych w Krajowym Rejestrze Karnym. Potrzebę wyszukiwania w Krajowym Rejestrze Karnym osoby również po innych danych ją identyfikujących niż numer PESEL zgłaszały podmioty korzystające z tej usługi. Takie rozwiązanie jest dla nich korzystne, bowiem eliminuje konieczność wysyłania ponownych żądań w przypadku braku numeru PESEL. Podanie imienia matki lub ojca jest natomiast niezbędne dla ograniczenia wyników wyszukiwania danych przez system teleinformatyczny. W przypadku przewidzianym § 19 ust. 3 projektu rozporządzenia podmiot wysyłający żądanie będzie zobligowany do podania wszystkich danych, o których mowa w § 19 ust. 2 projektu rozporządzenia. Uzasadnienie do projektu wyjaśnia powody, dla których projektodawca zdecydował się na proponowane rozwiązanie.

Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych wskazał, że projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów normujących okres przetwarzania danych w systemie teleinformatycznym, w szczególności nie wiadomo czy usunięcie konta przez użytkownika skutkować będzie usunięciem danych z tego systemu co nie odpowiada zasadzie ograniczenia przechowywania (art. 5 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2016/679).

Projektodawca wyjaśnił, że regulacja taka wykraczałaby poza zakres delegacji do wydania rozporządzenia. Z tego względu tego projekt nie reguluje takiej materii. Należy

wyjaśnić, że projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisu, który przewiduje możliwość usunięcia konta.

Projekt nie podlegał przedstawieniu właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Nie wpłynęło zgłoszenie od podmiotów zainteresowanych pracami nad przedmiotowym projektem zgodnie z ustawą o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.